

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

8. De applicatione Missæ anticipata quoad satisfactionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Constitutiones, iam postea editæ, in favorem Immaculatæ Conceptionis Beatissimæ Virginis, ut erat homo ut bonus, & factus, solum dicere amicis: *Orate orate pro Beatissima Virgine*: sensus erat pro, impetranda gloria purissimæ Conceptionis, in hac vita. Poterat ergo similiter amicos rogare, ut pro eadem Missæ Sacrificium celebrarent.

An Missa applicari possit pro peccatoribus.

1. Sicuti communis, & certa doctrina cum Suarez *disput. de Sacr. 7. §. 10. §. Secundo requiritur*, est absolute Missam offerri non posse pro peccatoribus damnatis, quia hi sunt in termino, sic posse pro viato, iis enim Missa, quoad aliquem fructum, prodest, hoc est, solum quoad impetrationem, ut nimirum Deus eorum miseretur, cosque convertat. Ita Delugo *de Euch. d. 19. sect. 10. num. 194.* Quoad satisfactionem enim, ut etiam quoad Meritum, eisdem invare nequaquam valet, siquidem durante statu peccati mortalis, nec ulla pena remittitur, nec meritum ullum haberi potest.

2. Vtrum an Satisfactionis fructus, qui impeditur ex peccati statu, conferatur postea, quando auferitur peccatum, dubitari solet: nihilominus contra Navar. *tr. cap. 19. de orat. n. 79. & Marchinum de ord. tr. 3. p. 2. cap. 11. num. 9.* confertur, communior Tcologorum sententia resolvit. Ita Suarez, Vasquez alique apud Delugo *de Sacram. disp. 19. de Euch. sect. 10. n. 195.* Horrad. *de Sacr. d. 4. diff. 11. sub finem*, id quod fuscè persequi ad nos non spectat.

§. VIII. An pro vivis applicari possit Missa de Defunctis.

1. N aliquibus locis usus increbuit, ut fideles, ne deficiantur Missis post mortem, eurent, dum vivunt, ut et pro ipsis dicantur, & quidem ritu dici solito, pro Defunctis. Mos profecto nullo modo (quidquid dicant Barbof. in Concil. Trident. sess. 22. cap. 1. num. 8. alique apud Dianam *par. 5. tr. 13. ref. 2.* Peyrinus *tom. 3. in addit. cap. 1. n. 22.* Lezana *v. Missa, n. 54.*) approbandus. Ratio inter cæteras est: quia, sic non servatur ritus Missalis, dum Missa, quæ defunctis à Rubricis assignatur, recitatur pro vivis. Rite faceret, qui pro Missa Natalis Domini v. g. recitaret Missam Resurrectionis: Certe! nisi excusaretur à bona fide, vel ignorantia) res gravis videretur, saltem si ageretur frequenter, quia superer implicium contemptum Rubricarum. Vide *infra cap. 1. §. 1. n. 6.* Pari igitur ratione concedere idem non possumus in casu nostro.

2. Dicunt primò in nostro casu nullum esse inconveniens, siquidem Sacerdos repræsentat vivum coram Deo, ac si esset defunctus: sicuti in Missa de Animabus Purgatorii repræsentantur eæ, perinde ac si tunc, quando dicitur Missa, moriantur, dum dicitur: *Ne absorbeat eas Tartarus ne cadant in obscurum.* Et in Missa de Adventu, quando dicitur *Veni Domine, & noli tardare*, repræsentatur ac si Christus Dominus nondum venerit.

Respondet, non negari eiusmodi repræsentationem fieri posse, nam fatemur in Scriptura Sacra esse usitatum: sed dicimus ab Ecclesia, in casu nostro, non fuisse quid simile usurpatum. Certe si id usurparetur, possum, dum ego sum sanus curare, ut dicatur Missa de infirmis pro me repræsentatio infirmo; & dum sum in pace, Missa de tempore belli; & dum sum solutus, Missa pro Rebuscitur ritus ostendunt inconvenientiam prædictæ sententiæ, ut merito Layman *l. 5. tr. 5. c. 2. n. 15.* eiusmodi consuetudinem extirpandam omnino esse monuerit, quidque Marchinus *d. ord. 3. p. 2. c. 4. n. 7.* contradicit.

3. Adde plus tibi viventi prodesse Missas dici solitas pro vivis, quam prædictas de Requiem. Ratio est: quia,

quoad fructum ex opere operato Christi, iam omnes Missæ sunt æqualis valoris: quoad orationes autem, & preces, eas Deus non acceptat, nisi iuxta institutionem Ecclesiæ, quæ cum eisdem, in Missis Defunctorum, non instituit pro vivis, pro vivis Deus non acceptabit. Quod si Sacerdos privatus validè contra talem intentionem Ecclesiæ aliquid posset, de qua re infra agendum erit, certe non est tanti hic fructus, quanti est ille, quem lucraberis, ex obedientia servandi Rubricas, & respondendi talem privatum fructum, qui tibi provenire, contra institutionem Ecclesiæ, posset.

4. Dicunt secundo, ita gessisse insignes pietate, & doctrina viros, Albertum Magnum, Henricum Comitem, & Episcopum, aliosque. Sic Lezana *v. Missa, n. 54.* March. *loc. cit.* Respondet, id illos bona fide gessisse, mirum non est ea ætate, quando Missalis ritus, eiusque regulæ non erant tam latè diffusæ per Provincias, nec fortasse tam stricti iuris, quam post Pium V. Nunc vero post cognitam veritatem, & in ætate hac nostra tam bene culta quando res suo pondere accuratissime sunt perpensæ, illud nec agere, nec consulere tutò possumus.

De applicatione Missæ anticipata, quoad Satisfactionem.

1. Sacerdos celebrat hodie Missam, eiusque satisfactionem applicat pro eo, qui primus illam, oblata sturpe, petiturus est, sive pro eo, qui primus omnium de sua, v. g. familia erit moriturus, atque ita usurpare consuevit, quoties non suppetunt præsentēs, qui petant. Rite id facit, si penemque postea oblata acceptatene sine iniustitia potest?

2. Rite, & sine iniustitia posse, tenent Henric. *l. 9. de sacrif. cap. 21. §. 2.* alique citati à Marchino *de ord. tr. 3. p. 1. c. 11. num. 9.* & cap. 31. n. 7. & Peyrino *l. 3. in add. c. 1.* Ratio est (inquirunt) duplex. Primò quia iam Deus novit illam, qui erit primò petiturus, vel moriturus, atque ideo illi applicare, ex nunc, antequam scilicet, fiat petitio, poterit, & sic Satisfactionis fructus non stabit in suspensio. Nota id, Lector, id enim, ideo hoc modo explicant, quia omnes fatemur, quod privatus Sacerdos non potest tenere in suspensio, seu conservare in privato thesauro, suæ Missæ Satisfactionem, ut postea libere distribuat, solum enim Pontifex summus, ut bene *ibidem* docet Henriquez, & qui ab eo clavem habent indulgentiæ, distribuere possunt Satisfactionem in Thesauro Ecclesiæ à Christo repositam. Propter hoc ergo ipsi dicunt, quod in casu de quo loquimur, non suspenditur fructus Missæ quasi dandus non sit petitio, quando petit, v. g. cras, sed datur tunc, quando Sacerdos celebrat, datur, inquam, illi quem Deus videt cras petiturum.

3. Secunda ratio est, quia id, nihil est aliud, nisi Sacerdotem solvere anticipato debitum faciendi, Sacrum, Confirmatur, quia nemo negabit, quod si quis Cappellanus debeat, v. g. singulis hebdomadis celebrare unam Missam pro Defunctis, possit prævenire celebrando in hebdomada præcedenti, quia sic anticipato solvit, meritaque fundatoris satis adimplet, dando opportunius auxilium defunctis; ergo in casu nostro.

4. Nihilominus non posse id rite, & sine iniustitia fieri, merito docent Suarez *de Euch. disp. 79. section. 9. §. Tertio inquiri potest, in medio, & sect. 20. §. Quarto requiritur.* Delugo *de Euch. d. 19. sect. 10. num. 109.* Marchinus *de ord. tr. 3. p. 2. cap. 31. num. 9.* alique. Ratio præcipua est, quia, in eo, pro quo offerenda est Satisfactio Missæ, requiritur, indigentia actualis. Nam sicuti Indulgentiæ non acquiruntur ad satisfactionem criminum futurorum, nec satisfactio sacramentalis tollit reatum pœnæ pro peccatis postea committendis: sic nec hoc Sacrificium debuit solvere pro pœna nondum debita, hoc enim esset dare quandam impunitatem ad peccandum, cum posset quis veluti securus committere

peccatum v. g. mendacij, quia, iam, pro pena ipsi debita satisfecit. Adde quod solutio ex natura sua supponit debitum, cum non possit intelligi aliquid solvi, nisi prius intelligatur aliquid deberi. His positis, sic urgetur ratio. Cum possit evenire in casu nostro, quod ille, qui cras oblaturus est stipem, vel est cras moriturus, illa Satisfactio non indigeat, non potest quid pro illo nunc solvi. Præterea, si nunc non indigeat, contingat verò, quod indigeat, quando petet Missam, vel quando morietur, sanè tunc frustrabitur solutio, quæ cum in potestate Sacerdotis non remanserit, ut omnes docuerunt *num. 2.* non poterit à Sacerdote tunc illi applicari.

5. Lege Marchinum *loc. cit.* apud quem invenies Decretum Sacre Congregationis talem anticipationem graviter prohibentis, tanquam novam in Ecclesia Dei, periculofam, & scandalofam, quem loquendi modum fortassè, sumpsit Sacra Congregatio à Suario de *Sacram. d. 79. sect. 9. §. Tertio inquiri potest*, qui dixit id esse inauditum in Ecclesia, & valde absurdum. Et quamvis nonnulli respondeant de hoc Decreto non constare autentice, tamen, aliquando tandem modo confirmari ab illo nostram sententiam nemo negat.

6. Ad rationes allatas *num. 2. & 3.* Respondeo. Et ad Primam quidem fateor, Deo notum esse, qui petitorus est, sed dico Deum nolle acceptare illam Satisfactionem anticipatam, ne date videatur impunitatem peccandi. Immo addo, fortassè, nec aliquando posse, quia aliquando, pro illo signo, nondum supponitur debitum penæ.

7. Ad secundam, nego in casu nostro, saltem semper, esse solutionem anticipatam. Cum enim aliquando non sit assentialiter solutio, quæ ex se supponit debitum, nec solutio, nec anticipata solutio esse potest, quod si aliquando esse possit, iam dictum est, non acceptari à Deo.

8. Ad Confirmationem, esto Antecedens, de quo tamen mox *n. 9.* nego consequentiam, quia Capellanus, & verè solvit pro debito actu existente Animarum Purgatorij, & verè solvit pro debito celebrandi, quod contraxit ex contractu, quem accepit. Cappellaniæ, quorum neutrum est in casu nostro.

An aliquando sit licita, saltem in Capellano, licita Missarum Anticipatio.

9. Dictum est *num. 1. in Antecedente Confirmatione*, Capellanos posse anticipato solvere Missas à se dicendas. Sanè, in hoc dicto advertendum est, non semper ejusmodi anticipationem esse licitam. Si enim in fundatione Cappellaniæ implicite, vel explicitè caveatur, ut nulla hebdomada transeat, sine aliqua Missa, prævenite nequaquam licebit: tunc enim mens fundatoris est servanda, qui fortassè voluit, ut tale Altare, seu Ecclesia singulis hebdomadis honore Sacrificij decoraretur, vel voluit non succurrere Defunctis quibuscumque, sed Defunctis, qui successivè de sua familia v. g. vel Civitate decedunt. Nam propter hanc rationem, quæ facile præsumi in his fundationibus debet, cum Delugo de *Euch. d. 21. sect. n. 44.* non facile corrumperem prædicto Capellano ejusmodi Missarum præventionem; solum igitur in eo casu anticipatio Cappellani licita erit quando talia, vel similia incommoda non concurrunt.

De applicatione Missæ anticipatæ quoad Impetrationem.

10. Illud denique, hac super re notat Delugo *ibid. disput. 19. sect. 10. num. 209.* id quod hæcenus negavimus, non intelligi de fructu Impetrationis: nam licet non possit hodie v. g. satisfacere pro peccato admisso, possum tamen orare, atque adeo Sacrificium offerre pro impetrando auxilio, quo indigebo in futurum. Sic enim oramus. *Ora pro nobis peccatoribus nunc, & in hora mortis nostræ.* Et, *Ne proicias me in tempore*

senectutis, cum defecerit virtus mea ne derelinquas me. Dices: ergo licebit Sacerdoti Missam pro oblato stipem, quia iam licet saltem fructum Impetrationis. Sicut enim peccator, accepta stipem, celebrare pro peccato tali, qui Missam petat, stipemque offerat, sit capax Satisfactionis, sed solius Impetrationis diximus, ita in casu hoc præfenti.

12. Respondeo, negando consequentiam, enim peccator, quia satisfactio non licet nec ad solum Impetrationis fructum habet, nec consensus, ut ibidem diximus, præsumitur, quæ tamen consensus, in casu, de quo loquimur, non habemus, cum Fideles semper præsumantur velletur Sacerdotis, nullum impedimentum ponatur, quod satisfactio ipsis conferatur.

§. I X. De applicatione Missæ contra volumina Superioris.

1. Prælati præcipi Sacerdoti subdito sub peccati mortalis, vel excommunicationis, in hoc casu hoc manere celebraturus est, applicet Petrus, esto, Quartitur primò, An Sacerdos sub mortali peccato, obediens, an si non obediatur, Missamque, v. g. pro Antonio, valeat tamen Missa pro Petro, si sigillatim.

An peccet Sacerdos non applicans Sacramenta contra Prælati volumina.

2. Quoad primum, dico hanc questionem deponere ab illa alia, An Superior possit subditis ita præcipere actus internos (talis enim Missæ applicatio in intentione consistit) ut præcipiente Prælati, statim subditi obligationem applicandi Missam, præcipiunt.

Non agimus autem quando obligatio applicandi Missam est radicata in obligatione iustitiæ, vel in aliquo particulari: tunc enim sicuti Sacerdos quilibet accepta stipem pro applicanda Missa pro Petro, v. g. ex vi potestatem applicare tenetur, & sicuti, qui vovit dicere Missam pro tali re, utique pro tali re dicere obligatur, præterior, obligata ex iustitia elemosynarum, vel fraternalis Religionis, ad applicandas tales Missas, potest præcipere subditis suis, ut tales Missas applicent, & non dubio sui tenentur, quia Superior, & subditi faciunt unum corpus Religionis, quæ, ut supponimus, se ad tales Missas obligavit, & ex alio capite Religiosi statum professi sunt per vota, in tali Religione, implere huiusmodi onera iustitiæ se obligant: non agimus tamen de his obligationibus, sed de obligatione, quæ a Superior potest imponere subditis, sive ex vi iustitiæ, quam habet in suos, ut habet Episcopus in Diocesis, sive vi voti religiosæ obedientiæ, quam habet Prælati Religionis in subditos.

3. Lege Fagundez *præcept. Eccl. 1. lib. 3. cap. 10. n. 10.* qui tamen ut etiam & aliqui recentiores, quia non distinguunt hæc quatuor, nimirum applicationem iustitiæ debitam, primò ex iustitia, secundò ex voto religiosæ obedientiæ, non satis completè hanc materiam explicavit. Tertiò, ex Iurisdictione, Quartò ex voto Religiosæ obedientiæ. Cum igitur hic non agamus de Applicatione debita, sed de duobus prioribus modis, sed solum de duobus posterioribus, de quibus scilicet procedere debet questio, non hi cum illis immiscendi.

4. Porro præmittendum est, esse communem recentiorum doctrinam, à Prælati sive ex vi iurisdictionis, sive ex vi voti obedientiæ religiosæ, ut solè scilicet contra niter emitti in Religionibus, non posse subditis præcipere actus merè internos, (quia sicuti Ecclesia vultus iudicat de interiori, sic nec de interiori præcipit) præter vero solum externos, vel saltem solum eos internos, qui per se conjunguntur cum externis, sive in esse, sive in